

[Pürschel.] nævnes England og Amerika. Og saa er man jo i Virkeligheden fattig paa Argumenter.

Det, der er det afgørende for, om der i et Samfund begaas mange grove Forbrydelser, er hele Mentaliteten i Samfundet. Derfor ser man, at der i Efterkrigstiden i alle de Lande, der har været med i Krigen, er en stærk Stigning i Antallet af grove Forbrydelser; Respekten for Menneskeliv er ganske naturligt aftaget hos de Folk, der har været med i Krigen. Derfor er det Argument, der hentes fra Østrig med Hensyn til Opgangen i Antallet af grove Forbrydelser i Efterkrigstiden, ganske uden Værdi, thi en tilsvarende Opgang findes mange andre Steder.

Med Hensyn til uforsvarlig Omgang ved Barnefødsler vil jeg gerne ganske kort sige til det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at det er urigtigt, naar han mener, at den Bestemmelse, vi har foreslaaet, kun vil finde Anvendelse overfor de fattige Barnemødre, de, der paa Grund af Trang og lignende ikke har kunnet træffe Forberedelser, for det er givet, at hvis en Barnemoder paa Grund af Trang har været afskaaret fra at træffe de nødvendige Foranstaltninger, vil der ikke kunne være Tale om at anvende Paragraffen. Det er efter min Mening ikke nogen rigtig Fremstilling af Problemet, det ærede Medlem har givet.

I Anledning af det samme ærede Medlems Omtale af min Bemærkning om, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor der blev Plads for Benaadningsmyndigheden, maa jeg fastholde, at dette er rigtigt, og at det, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen fremførte, ikke er nogen Indvending derimod. I øvrigt vil jeg henvise til, at vi i § 86 har en Bestemmelse, som, om end naturligvis med Vanskelighed, kunde tænkes anvendt overfor en Barnemorderske, hvor man maatte erkende, at selv om man gaar ud fra hele den givne Nødstilstand, er der dog i dette Tilfælde saadanne særlige Omstændigheder til Stede, at den normale Straf vil være for streng, og hvor man derfor vil anvende § 86. Man har altsaa alle Midler til at sikre sig, at man ikke rammer for haardt. Jeg minder om, at efter det Ændringsforslag, vi har stillet, afgøres det af Nævningerne, om den mere kvalificerede Straf skal bringes til Anvendelse i disse Tilfælde.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen sagde om Nævningerne, at naar Forholdet var det, at man Landet over fik de samme Kendelser i Barnemordssager, saa

var det et Udtryk for, at Folkets Flertal var af den Opfattelse, som Kendelserne gik ud paa.

Der er hertil to Ting at bemærke. For det første faar man nu ikke de samme Kendelser hele Landet over; det er adskilligt vanskeligere at blive frifundet for Barnemord udenfor København og navnlig i Jylland, end det er i København, og det er jo netop en af Hovedindvendingerne mod den bestaaende Tilstand. For det andet maa Grundlaget for det ærede Medlems Ræsonnement være det, at Nævningerne udtages af Befolkningen og altsaa maa være et Udtryk for Befolkningens Anskuelser; men her maa man vel huske paa, at de frifindende Nævningekendelser ikke forudsætter et Flertal blandt de 12 Nævninger, idet et Mindretal paa 5 Medlemmer er tilstrækkeligt til at sikre Frifindelse. Hermed falder hele Grundlaget for paa den Maade at slutte fra Nævningekendelserne til, hvad der er Retsbevidstheden i det danske Folk.

Til Slut skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, at han har en ejendommelig, betagende Maade at diskutere paa, som jeg dog ikke anser for anbefalelsesværdig eller efterlignelsesværdig. Jeg skal nævne to Eksempler. Det ærede Medlem sagde i Dag til mig, at jeg vogtede mig vel for, dristede mig ikke til at nævne det Ændringsforslag, som det drejede sig om, nemlig Ændringsforslag Nr. 77. Naar om kort Tid det paagældende Fortryk foreligger — det er vist det, der omdøles nu —, vil jeg anbefale det ærede Medlem at tage det og læse det. Han vil da se, at jeg i Gaar udtrykkelig diskuterede netop dette Ændringsforslag, og hans Bemærkning til mig om, at jeg ikke dristede mig til at omtale det, er derfor blottet for ethvert Fnug af Holdepunkt i Virkeligheden (*Svend Nielsen: Som Støtte for Ædrueligheden!*). Det ærede Medlem sagde, at jeg dristede mig ikke til at nævne Ændringsforslaget; jeg dristede mig dertil, og jeg diskuterede det udførligt og retfærdiggjorde det ved mine Bemærkninger. Jeg har derfor Lov til at sige, at denne Form for Diskussion har jeg hidtil kun fundet i den slettest skrevne afholdsfanatiske Presse, og den ønsker jeg ikke skal indføres her i Rigsdagen.

Jeg vil endvidere sige herom: Hvorfor skulde jeg ikke driste mig til at nævne et Ændringsforslag som dette, hvad skulde der være heri, skulde det være brændemærkende for en Person at være Medforslagsstiller til dette Ændringsforslag, skulde det kunne mistænkeliggøre ham i Afholdsvennernes Øjne? Ingenlunde, thi det ærede